

Diktát strachu

Já jsem to věděl(a)!

Se vši upřímností k sobě, kolik z nás ve svém životě dosavadním proneslo tuto nebo analogickou větu? A v kolika případech se vztahovala k negativnímu ději? Uvědomujeme si dostatečně, do jaké míry jsme ochotni žít určitou formu programu?

Nikdo z nás nebude popírat, že žije v duálním prostředí. V energetickém poli, v němž jsou zastoupeny v příslovečném protikladu nejenom přírodní fenomény chlad – teplo, tma – světlo, ale z pohledu volby životního postoje i energie námi – lidmi označovaná jako negativní a pozitivní. Žijeme v energetickém myšlenkovém poli a jsme jím prostoupeni, neboť pro jemněhmotnou energii, již myšlenka je, není hranice našeho těla překážkou. Není v našich silách, nemáme možnost zabránit průniku této všeobsažné energie do našeho srdce, do naší mysli. Máme však možnost selektivního výběru, s jakým druhem energie se ztotožníme, kterou přijmeme za vlastní a kterou odmítneme.

Nikoli od doby narození, ale od okamžiku početí jsme každý z nás vystaveni tomuto působení duální energie, poznáváme a zažíváme, jak hladí a hřeje láska, jak je drsný a studí strach. Mnozí z těch, kdo byli vychováni svými rodiči ve strachu, aby se jim něco zlého nepříhodovalo, aby jim nebylo ublíženo vědí, jak je obtížné v pozdějším věku, v dospělosti změnit způsob myšlení. V přístupu nejenom k sobě, ale i k výchově vlastních dětí. Denně jsme, především ze strany médií, zahrnováni informacemi, vytvářejícími jednostranný obraz současného světa. Nemine den, abychom neměli možnost minimálně na jednom televizním kanálu shlédnout film označovaný jako thriller. Množí se pořady, řešící násilí a bezpráví, jímž se navzájem častujeme. Připomínat na tomto místě skladbu zpráv televizních novin je myslím již skoro zbytečné. Máme v tomto smyslu jedinečnou možnost podlehnout tomuto vytrvalému a jednostrannému tlaku a přesvědčit sami sebe, že takto podávaný obraz světa je pravdivý. Vždyť všichni známe přísloví, že stokrát opakovaná lež se stává pravdou.

Od počátku posledního desetiletí minulého století se řada z nás dostala do řady životních situací, s nimiž se vyrovnávala s velkými obtížemi. V mnoha případech i s negativními dopady v osobním životě. Násilně přerušena přirozená kontinuita poválečného vývoje společnosti se v tomto projevila se všemi negativními dopady u těch z nás, kdo nedokázali z nejrůznějších důvodů zmobilizovat potřebnou dávku vnitřní i vnější síly tak, aby se vyrovnali s pro ně naprosto novou situací.

Snažme se však být k sobě co neupřímnější. V průběhu času se přesvědčíme, že se uplatnění této vlastnosti vždy vyplácí. Pravda, někdy s určitým časovým zpožděním. Dovolme si a pokud možno nejenom v čase omezeném širší úhel pohledu a přiznejme si, že jsme měli a trvale máme možnost veškeré dění kolem nás i v nás vnímat nejenom pod vlivem stinnějších stránek života a uvědomme si, že je v našich silách tento způsob změnit. Nebylo by korektní zastírat, že změnit způsob stereotypu myšlení a projít údolím rozhodnutí není akt naprosto samozřejmý a jednoduchý, uskutečnitelný během jednoho večera, případně následujícího víkendu. Hlubší zamýšlení se nad sebou samým a třeba jenom dílčí rekapitulace, otevřenější pohled do zrcadla vlastního života musí však zákonitě nabídnout jednoznačně vypovídající pohled. Náplň života, ve kterém řešení jednotlivých situací diktuje strach, bolí. Je doprovázeno nejistotou, nerozhodností, nespokojeností, v závěsu za tím i možnou nemocí.

Dopřejme si alespoň pro začátek takovou míru a hloubku klidu, v němž budeme mít možnost zaznamenat první náznak uvědomění toho, že vlastně žijeme svůj vlastní program. Hluboce zakořeněnou a tím žitou představu o tom, jaký svět je, jak se lidé k sobě chovají a že jsme si až do této chvíle nedokázali představit jinou možnost. Změnu v pozitivním slova smyslu. A tak v obavě, abychom ještě nezhoršili dosud platné status quo, žijeme radši to dosud známé, byť do značné míry bolavé. Velí nám strach. Nedovolujeme si udělat první krok do neznáma. Z doslechu sice již víme o tom, že existuje i jiná možnost. U souseda jsme již zaregistrovali změnu k lepšímu, přítel (přítelkyně) nám vyprávěl o pozoruhodném (samo)vyléčení člověka, který se rozhodl vykročit cestou sebepoznání. Stále ještě mnoho z nás má ale málo odvahy k hlubšímu poznání svého nitra. Nepoznané láká, ale současně se i samo o sobě brání, aby nebylo poznáno „lacino“. Vždy je třeba vynaložit ten nezbytný díl energie, práci, abychom překonali počáteční nejistotu a strach, zda jsme vykročili správným směrem. Zatím je ještě řada z nás přesvědčena o tom, že existuje pouze jedno jediné řešení. Vždyť tak žili naši prarodiče a rodiče, tak to tak musí být! Dokud si sami nepřipustíme, že je nasnadě jiné a pro nás samotné daleko příznivější řešení, dokud budeme svým životem naplňovat větu „Já jsem to věděl(a)“, dotud budeme ve svém důsledku naplňovat bolavé pojetí osobní karmy. Myslíme však, že všichni známe ještě jedno přísloví – naděje umírá poslední. Rozhodněme se naplňovat toto úsloví vlastní proměnou – prací. Vynechejme slovo umírá a obměňme svůj současný slovník v širším měřítku. Láska je daleko účinnější než skepse, radost je léčivější než smutek, víra ve vlastní schopnosti

spojená s rozhodností přemůže i hluboce zakořeněné návyky, odmítavý postoj k životu. Můžete mi věřit, vím o tom své a je mou povinností se o toto poznání dělit.

Jan Konfršt
(2005)